

Handan við geimdjúpin

HUGSUM oss steinaldarmann, sem stóð á ströndu fyrir svo sem 100.000 árum, og horfði út á sjóinn. Hann var að byrja að upp-götva hafið. Alda tók við af öldu, rísandi, hnígandi, svo langt sem auga eygði, og hinn alólgandi, feiknavíði sær vakti nokkurn vísi til undrunar í huga steinaldarmannsins. En hversu firna-langt var þó frá því, að fornaldarmanninn grunaði alla vídd hafsins. Og hversu alfjarri var honum sú hugsun, að taka mætti nokkurn hluta hins þurra lands og laga svo til að fljóta mætti á yfir hafið alt, og finna land hinum megin, og á því landi fólk, sem líkt væri komumanninum, þrátt fyrir allan mun. Eins fjarri voru steinaldarmanninum slíkar hugsanir, eins og til skamms tíma hefir oss niðjum hans verið sú vitneskja, að handan við geimdjúpin, á öðrum stjörnum, eru lifandi verur, skynsemi gæddar, og að mennirnir hafa lengi haft mök við slíkar verur og bróðir fyrir áhrifum þeirra, þó að þeir vissu það ekki, og sambandið gæti ekki orðið til gagns svo sem þurft hefði, einmitt vegna þessarar vanþekkingar.

Dr. Helgi Pjeturss.